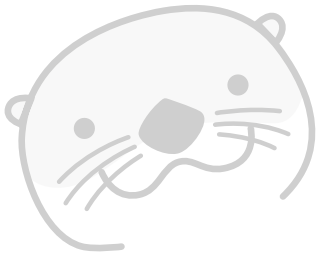

เล่มที่ 5 帝王攻略

อวี๋เซี่ยวหลานซาน
เขียน

ไซจิง
แปล

โรสพับลิชชิ่ง
กรุงเทพมหานคร

หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรุ๊ป

คำนำสำนักพิมพ์

ในที่สุด เล่ห์กลจักรพรรพริต ก็เดินทางมาถึงเล่มสุดท้ายแล้วนะคะ มาตามขอโทษสำหรับความล่าช้าทั้งหลายที่เกิดขึ้น และขอขอบคุณนักอ่านทุกท่านที่ติดตามมาจนถึงตอนนี้ แล้วพบกันใหม่ใน “ท่วยุทธภพมีแต่สิ่งอัศจรรย์พันลึก” เรื่องราวของท่านประมุขวังจุกยอิ่ง ฉินเส้าอวี่ กับน้องเส้นเขียนหลังนะคะ

ตอนอายุยี่สิบสอง เส้นเขียนหลังก็คว่ำรางวัลนักแสดงนำชายยอดเยี่ยม ครองตำแหน่งราชาจอเงินเป็นครั้งแรกในชีวิต

ทว่าในขณะที่เขากำลังถือถ้วยรางวัลน้ำตาคลอเบ้าอยู่นั่นเอง ฉับพลันฟ้าเพดานก็ส่งเสียงดังสนั่น ก่อนจะร่วงลงมาบนหัวเขาเข้าอย่างพอดิบพอดี

และแล้วเขาก็...ทะลุมิติไป!

ฉินเส้าอวี่: หากหลังเออร์ยินดี วังจุกยอิ่งสามารถจัดงานมงคลได้
ทุกเมื่อ

เส้นเขียนหลัง: ขอกล่าวตามตรง ข้าไม่รู้ลี้กยินดีเลยสักนิด

แล้วเจอกันนะคะ...

Rose
PUBLISHING

เมษายน 2563

[บทที่ 172 แคว้นหลี่จิ้ง] หนีเข้าไม่มีทางเป็นอะไรไปอีกแน่

ตกคำ ชื่อสี้ก็มารายงานว่าเหล่าจอมยุทธ์วังจួយอิงเอาแต่คอยตามเมี่ยว-
ซินต้าชื่ออยู่ตลอด บอกว่าต้องการจะยกพระธรรมคำสอน ท่าทางศรัทธา
แรงกล้าเป็นอย่างยิ่ง

ตัวนโป้เยว่หลุดเข้า “พรีด”

“ฝีมือเจ้าอีกละลิ” ฉูเยวี่ยนวางตะเกียบ

“กล่าวหากันแล้ว” ตัวนโป้เยว่เอ๋ย “พอข้ากลับมาก็อยู่กับเจ้าตลอด
ไหนเลยจะไปมีเวลาวางแผนทำเรื่องแบบนี้ ยิ่งไปกว่านั้น เรื่องของนักบวชนั้น
เจ้าจัดการไปเลยก็ได้ ข้าไม่อยากจะไปใส่ใจด้วยซ้ำ”

“ออกไปเถอะ” ฉูเยวี่ยนส่งสัญญาณให้ชื่อสี้ “วันนี้ไม่มีอะไรแล้ว
เจ้าก็พักผ่อนเสียแต่หัววัน ไม่ต้องมาปรนนิบัติแล้ว”

“ขอบพระทัยฝ่าบาท” ชื่อสี้ล่าถอยออกไป แล้วเรียกขันทีรับใช้ที่
อยู่โยงกลางคืนสองสามคนมากำชับสองสามประโยค ถึงค่อยกลับไปกินข้าว
พักผ่อน ก่อนจะไปยังไม่ลืมเตือนให้ทางห้องครัวอุ่นน้ำแกงบำรุงโลหิตส่งไป
ถวายเป็นของว่างยามดึกอีกด้วย จะอย่างไรหวังเยี่ยก็ได้รับบาดเจ็บมา
ต่อให้เป็นแค่แผลเล็กน้อย แต่ฝ่าบาทก็ปวดพระทัยอยู่ดี

ตัวนโป้เยว่กล่าว “จะให้ข้าไปเตือนคนของพี่ฉินว่าอย่าทำอะไรเกิน
กว่าเหตุไหม”

ฉูเยวี่ยนส่ายหัว แล้วส่งข้าวให้เขาอีกถ้วย “กินอีกหน่อย”

“ตอนนี้อยู่ในยามศึกสงคราม เมื่อยชินเองก็วรยุทธ์สูงส่ง หากทำให้ ชุ่นเคื่องเกรงว่าจะจับไม่สวย” ตัวนโป้เยว่กล่าว “อย่างไรเสียฝีมือในการยั่วโมโหคนของวังจ्यूอิงเจ้าก็เคยเห็นมาแล้วนี่”

“เมื่อครู่เพิ่งจะพูดอยู่เลยว่าเรื่องของเมี่ยวชินเจ้าไม่อยากจะไปใส่ใจ” ฉูเยวียนเล็กคิ้ว “พริบตาเดียวก็เปลี่ยนใจแล้วหรือ”

“ข้าเป็นกั๋งวลเจ้าต่างหาก” ตัวนโป้เยว่จบนปัญญา

“ข้ารู้” ฉูเยวียนบีบแก้มเขา “แต่ยากนักที่จะมีวันว่าง ไม่คิดจะคุยกัน เรื่องอื่นเลยหรือ พวกนั้นเป็นคนที่คุณเล้าอวี่สั่งสอนมากับมือ เวลาออก อาละวาดในยุทธภพยังรู้อะไรควรไม่ควร ยิ่งอยู่ในยามสองทัพบจึคึกเช่นนี้ ยิ่งไม่ต้องพูดถึง เจ้าอย่าได้ดูเบาวังจ्यूอิงจนเกินไป”

“หากเจ้าวางใจพวกเขาที่ไม่มีปัญญา” ตัวนโป้เยว่โอนอ่อนยอมตาม เป็นอย่างยิ่ง “เช่นนั้นก็ดี ข้าไม่พูดแล้ว”

“กับข้าวจานนี้อร่อยไหม” ฉูเยวียนถาม “เหยาเอ๋อรีบอกว่าเจ้าชอบ พ่อครัวทำไม่เป็นเลยได้แต่เดาตัวเองแล้วปรุงออกมา ข้าลองชิมดูแล้ว รสชาติใช้ได้”

ตัวนโป้เยว่พยักหน้า “อืม”

“อย่างนั้นก็กินอีกสาม” ฉูเยวียนตื้บกับข้าวให้เขาก็ก

ตัวนโป้เยว่หัวเราะไม่ได้ร้องไห้ไม่ออก “นี่คิดว่าข้าเจริญอาหารเท่า ชู่ซานเหล่หรืออย่างไร”

“ข้าชอบดูเจ้ากิน” ฉูเยวียนเอ่ย “น่ามอง”

ตัวนโป้เยว่ทำปากยี่น “ชอบมองแค่ตอนข้ากินข้าว?”

ฉูเยวียนยิ้ม “ไม่ว่าเจ้าทำอะไรข้าล้วนชอบทั้งนั้น”

เยี่ยจิ้นยี่นถือไอศถอยู่ตรงประตู พลังแห่งนหน้ามองฟ้า “แฉ็ก!” พูดเรื่องพิลึกพิลั่นอะไรกันอีก

“เจ้าไม่สบายหรือ” ตัวนโป้เยว่นิ้วหน้าถามฉูเยวียน

“เปล่า” ฉูเยวียนรับถ้วยไอศถมาถือ ก่อนจะก้มหน้าเป่าให้เย็น “ต้ม มาให้เจ้าต่างหาก”

“มันคืออะไร” ตัวนโป้เยว่ถาม

เยี่ยจิ้นหมุนกายเดินออกไป พลังกล่าวเบาๆ “ยาพิษหงอนกระเรียนแดง”¹

ตัวนโป้เยว่แลบลิ้นตามเงาหลังเขาไป ฉูเยวี่ยนเน็กซัน ส่งซามให้ตัวนโป้เยว่ “อ้าว นี่ เห็นว่าเมื่อก่อนเจ้าน้ำแกงกลับมาสีหน้าไม่ค่อยดี กินเจ้านี้หมดแล้วจะรู้สึกดีขึ้น”

“นี่มันยาเสียที่ไหน เห็นชัดๆ ว่าเป็นน้ำแกงอีกแล้ว” ตัวนโป้เยว่ใช้ข้อคนดูสองที “ถ้าถูกเจ้าบ่อนให้กินอย่างนี้ต่อไปละก็ คงไม่ต้องออกรบกันพอดี อีกไม่นานหน้าท้องคงจะใหญ่เท่าซื่อลี่เลยกระมัง”

“ซามสุดท้ายแล้ว กินเสร็จจะปล่อยให้ไปพักผ่อน” ฉูเยวี่ยนเอ่ย “ว่าง่ายๆ นะ”

ตัวนโป้เยว่หนึ่งถอนหายใจอยู่บนเก้าอี้ “ก่อนหน้านี้มีแต่ข้าที่กล่อมให้เจ้ากิน ทำไมตอนนี้ถึงได้กลับกันเสียแล้วเล่า”

ฉูเยวี่ยนหึ่งตัวพาดหลังอีกฝ่าย “จะกินหรือไม่กิน”

“กินๆ” ตัวนโป้เยว่กรอกน้ำแกงเข้าปากจนหมดภายในสองสามอีก “ดูสิ กินหมดแล้ว”

“เด็กดี กลับวังเมื่อไหร่จะตกรางวัลให้” ฉูเยวี่ยนดึงเชาลุกขึ้นยืน “ไป พาเจ้าไปเดินย่อย”

“วันนี้ทำไมอารมณ์ดีนัก” ตัวนโป้เยว่ยิ้มถาม

“เจ้ากลับมาอย่างปลอดภัย ชำนาญดีใจสิ” ฉูเยวี่ยนกุมมือเขาได้ ก็ไม่คิดจะปล่อย จึงเดินทอดน่องอยู่บนดาดฟ้าเรือจูงมือกันไปเช่นนั้น ระหว่างทางยังพบปะทหารมากมาย แต่ยามนี้ความสัมพันธ์ของทั้งสองนั้นเป็นที่รู้จักกันโดยถ้วนทั่วแล้ว จึงไม่มีผู้ใดรู้สึกประหลาดใจแต่อย่างใด เหล่าทหารพอกัมศีระทำความเคารพเสร็จก็รีบจากไป อย่างมากที่สุดก็แค่ลอบทอดถอนใจว่าฝ่าบาทกับหวังเยี่ยช่างเหมาะสมกันนัก เพียงแต่หากข่าวนี้

¹ ยาพิษที่มีชื่อเสียงในยุคจินโบราณ ปรากฏในนิยายและละครจีนหลายเรื่อง ว่ากันว่าพิษสงร้ายแรง ผู้ใดกินเข้าไปไม่มีทางรอด จักรพรรดิมักใช้ยาพิษนี้ใส่ในสุรยามที่ต้องการประทานคราความตายให้แก่ขุนนางหรือเชื้อพระวงศ์

ถูกส่งกลับไปยังเมืองหลวง คาดว่าอัครราชครูเถาคงจะเสียดิเป็นแน่

หลิวต้าจย่งกล่าว “เหล่าเถา ออกมา”

“ออกมาออกเมออะไรกัน อากาศร้อนปานนี้” เถาเหรินต่อนั่งอยู่ในห้องหนังสือ พลังพิศศุภาพวาดตรงหน้าที่ละใบ “เจ้ามาพอดีเลย เข้ามาช่วยกันดูหน่อยว่าแม่นางคนใดงามกว่าเพื่อน”

หลิวต้าจย่งงุนงง “นี่เจ้าอยากจะเป็นต้นไม้แก่แตกหน่ออ่อน²รี”

เถาเหรินต้อ “...”

เถาเหรินต้อเอ่ย “ข้ากำลังเตรียมเอาไว้ถวายให้ฝ่าบาททอดพระเนตรต่างหาก ล้วนเป็นหญิงงามอันดับต้นๆ ทั้งนั้นเลยเชียวนะ”

หลิวต้าจย่งส่ายหัว ก่อนจะหมุนกายกลับหลังแล้วกล่าว “เจ้าค่อยๆ ดูไปก็แล้วกัน ข้าลาแล้ว”

“กลับมาี่เลย! กลับมาก่อน!” เถาเหรินต้อวิ่งกวาดเข้าไปดึงเขาไว้ “เจ้าเฒ่านี้ ทั้งที่ปกตวันๆ พอไม่มีอะไรทำก็ชอบทำตัวเป็นพ่อสื่อพ่อชักแห่ๆ แต่ไหนพอเป็นเรื่องของฝ่าบาทกลับนิ่งเฉยไม่ยินดียินร้ายเสียยิ่งกว่าใครกันแล้ว ก่อนที่อดีตจักรพรรดิจะสวรรคตก็ได้มอบหมายฝ่าบาทให้พวกเราสองคนดูแล ชั่วพริบตาเดียวฝ่าบาทก็พระชนมายุสามสิบพรรษาเศษแล้วนะอย่าว่าแต่ทายาทเลย พระสนมชายก็ไม่มียักคน เจ้าไม่ร้อนใจสักนิดหรืออย่างไร”

หลิวต้าจย่งเอ่ย “เหล่าเถาเอ๊ย”

เถาเหรินต้อกล่าว “หือ”

“ไม่ต้องหาแล้ว ไม่มีประโยชน์” หลิวต้าจย่งตบหลังมือเขาเบาๆ “ฝ่าบาทของพวกเราไม่ทรงโปรดพวกนางหรอก”

“เขายังไม่ทันดูเลย รู้ได้อย่างไรว่าจะไม่ทรงโปรด” เถาเหรินต้อจุกกระซากลากถูเขามาที่โต๊ะ “หนนี้ไม่เหมือนกัน หนนี้มั้งแต่ธิดาตระกูลสูงศักดิ์จนถึงบุตรีครอบครัวบุญชนจากตงเป่ยจรดเจียงหนาน สตรีโฉมงาม

² หมายถึง มีบุตรตอนแก่ชรา

เสียงซื่อจากทั่วทุกสารทิศล้วนมีทั้งนั้น กระทั่งคุณหนูจากพรรคทั้งหลายแหล่ ในยุทธภพเองก็ยังมี ฝ่าบาทของพวกเราทรงโปรดดีกัวยุทธ์ บางทีสองคนนี้อาจจะใช้ได้!”

หลิวต้าจยงเอ่ย “เจ้ามีความสุขก็ดีแล้ว”

เถาเหรินต่อ “...”

หลิวต้าจยงปล้นกล่าว “ไม่กี่ปีก่อนจวนซีหนานรับเด็กน้อยผู้หนึ่งมาเลี้ยง เรื่องนี้เจ้ารู้หรือเปล่า”

“แล้วมันเกี่ยวอะไรกับข้าด้วย” เถาเหรินเต๋อจับต้นชนปลายไม่ถูก “ขอเพียงจวนซีหนานไม่ก่อกบฏ อยากรว่าแต่จะรับเลี้ยงหนึ่งคนเลย ต่อให้รับเลี้ยงเป็นร้อยเป็นพันก็ไม่มีปัญหา ว่าแต่เจ้าพูดขึ้นมาทำไม”

“ไม่มีอะไร แค่ได้ยินมาว่าเด็กน้อยผู้นั้นไม่เลวเลย” หลิวต้าจยงสองมือล้วงแขนเสื้อเดินกลับไป พลังเอ่ยด้วยสีหน้าราบเรียบ “เจ้าดูรูปต่อไปเถอะ ข้าจะไปกินขนมเบี๊ยะทอดไส้เนื้อลาคนเดียว”

เถาเหรินเต๋อยื่นนิ้วหน้าอยู่ข้างหลังเขา

เด็กน้อยที่จวนซีหนานรับเลี้ยงอย่างนั้นหรือ

ฉู่เยวี่ยนนั่งยองอยู่บนเรือเล็ก ในมือถือกู่กึ่งแห่งกำหนึ่ง คอยป้อนให้เต๋ายักซ์ที่อยู่เบื้องหน้ากินทีละตัว

“มีเซาว่นี่ปัญญาเฉลียวฉลาดจริง ๆ เสียด้วย” ตัวนโป้เยว่กล่าว “วันนั้นตอนที่อยู่บนเกาะหมิงกู่ ข้าเห็นมันจากไปก็นึกว่าจะไม่ได้เจอมันอีก คิดไม่ถึงว่ามันจะกลับมาหาเจ้า”

“น่าเสียดายที่พากลับไปเมืองหลวงไม่ได้” ฉู่เยวี่ยนลูบกระดองเต่า “ไม่เช่นนั้นอาศัยแค่เรื่องที่มีมันช่วยเจ้าไว้ ข้าก็จะเลี้ยงมันไปตลอดชีวิตแล้ว”

พอเต๋ายักซ์กินกู่กึ่งแห่งหมดก็ค่อย ๆ ตาลงใต้น้ำอย่างเชื่องช้า แต่ก็มีได้ไปไหนไกล หลายวันต่อมาก็ยังคงคอยผลุบ ๆ โผล่ ๆ อยู่ข้างกองทัพเรือต้าฉู่ บางครั้งบางครั้งว่ายดูปลาตัวเชื้องขึ้นมานวดตาฟ้าเรือทีละตัวสองตัวอีกต่างหาก ล้วนแล้วแต่เป็นปลาหายากที่ยามปกติพบเจอไม่ได้ง่าย ๆ ทั้งสิ้น

เรื่องนี้ได้ทำให้เวินยินตีปริดาเป็นอย่างยิ่ง เหมาฉิวเกาะอยู่บนหลังเต่า

ยักษ์ ถูกพาล่องลอยขึ้น ๆ ลง ๆ อยู่ในทะเล ดูท่าทางตื่นเต้นดีใจเป็นอย่างยิ่ง ทั้งยังกางปีกร้องจ๊ิบ ๆ อย่างมีความสุขไม่หยุด เฟิงหวงยักษ์บินวนอ้อยอิ่ง อยู่กลางเวหา กวาดตามองลงมาดูน้องชายของตนเป็นครั้งคราว คอยป้องกัน ไม่ให้มันตกลงไปในทะเล ทว่าแวตาคู่นั้นกลับเย็นชาราวกับว่ากำลังมองดู ตัวโจ้เขลาอยู่ก็ไม่ปาน

เหมาฉิวหมุนตัวกลับหลังแล้วหันกันให้พี่ชายตน

เฟิงหวงยักษ์พลันเปล่งเสียงร้อง ก่อนจะพุ่งตรงลงมาตะมันจนลอย กระเด็น เฟิงหวงอีกตัวกางสองปีกรับน้องชายเอาไว้ แล้วพาพุ่งทะยาน ฝ่าสายลมขึ้นไปบนฟากฟ้า

เหมาฉิวขวัญหนีดีฝ่อ ขนหัวยุ่งเหยิงกระเซอะกระเซิง “จ๊ิบ!”

เหล่าทหารดำจุ่มมองดูเหตุการณ์นี้อยู่แต่ไกล ไบหน่าเป็อนยืมทั้งยัง เบียมไปด้วยขวัญกำลังใจ มีนิมิตหมายอันดีและมีสัตว์ศักดิ์สิทธิ์เช่นนี้ ต่อให้ไม่อยากชนะก็คงยาก

องครักษ์เงาเกาะราวระเบียงพลางแนะนำด้วยความตื่นเต้นยินดี “นั่น คือประมุขน้อยของพวกเราขอรับ”

เมี่ยวซินสองตาหลับปริ้ม ในมือถือสร้อยลูกประคำ ดูราวกับไม่ได้ยิน ว่าคนอยู่ด้านข้างกำลังพูดอะไร

เย็นชาจริง ๆ เลย... องครักษ์เงาทอดถอนใจ ยังดีที่พวกเราอบอุ่น เป็นกันเอง ไม่เช่นนั้นทุกคนคงไม่มีโอกาสได้มานั่งพูดคุยกันอย่างสนุกสนาน อย่างนี้แน่

เช้าตรู่ตะวันทอแสงสาดส่องทั่ววันภา ตามมาด้วยเสียงแตรสัญญาณที่ตั้ง กังวานก้องขอบฟ้า จากนั้นทัพจู่ก็ถอนทัพเคลื่อนกำลังพล กองเรือรบเรียง แถวกันออกจากท่าอย่างเป็นระเบียบเรียบร้อย ไบเรือกางรับลมเต็มกำลัง ธงโบกสะบัดพัดไหว แล่นตรงไปสู่เกาะชิงโจว “ศึกสุดท้ายแล้ว” ตัวนโป้เยว ยืนกุมมือเขาอยู่บนที่สูงพลางมองออกไปไกล “จะต้องชนะแน่ ๆ”

จู่เยวียนแยมยืม “อืม”

จะต้องชนะแน่ ๆ

บนเกาะอันเว้งว้างมีดมิด คนชุดดำกลุ่มหนึ่งยืนห้อมล้อมกันเป็นวงกลม สีหน้าเคร่งเครียด หลับตาก็มีหน้า ปากพร่าบนพึมพำ คล้ายกับกำลังทำพิธี เสกคาถาอาคมเก่าแก่ลึกลับอะไรสักอย่าง

เสยยานอนหงายอยู่บนเตียงศิลา ฉูเซียงหยิบกลองผ้าไหมปักดิน ออกมา พอเปิดดูก็เป็นภาชนะงดงามวิจิตรชิ้นหนึ่ง ซึ่งก็คือถ้วยหลังหลง ที่หลอกเอามาจากมือของสี่เชวในตอนที่นั้นนั่นเอง

เสียงอะไรบางอย่างแตกละเอียดดังขึ้น จากนั้นก็มีไข่มุกเม็ดหนึ่งกลิ้ง ออกมาจากถ้วย ภายในไข่มุกคล้ายกับมีสิ่งมีชีวิตบางอย่างกำลังเคลื่อนไหว ฉูเซียงหยิบมันขึ้นมาจ่อไปที่ปากของเสยยา ก่อนจะเอ่ยน้ำเสียงเย็นชา “กิน มันลงไป”

เสยยาทำทางล้งเล

ฉูเซียงเตือน “นี่คือโอกาสเพียงหนึ่งเดียวของเจ้าและข้า หรืออาจจะพูดได้ว่าเป็นโอกาสเพียงหนึ่งเดียวของเจ้า”

เสยยาพลันตัดสินใจ อ้าปากกลืนไข่มุกเม็ดนั้นลงไปทันที ไม่ทันไร หัวใจก็ร้อนวาบดังไฟเผา บริเวณแขนที่ขาดตัวรู้สึกราวกับมีแมลงพิษ นับร้อยนับพันมละรุมมละตุมซบกัด ใบหน้าแดงก่ำคันเคะเยอจนยากจะทนทน รู้สึกเหมือนห้าอวัยวะตันหกอวัยวะกลวง³ กำลังถูกบิด สองมือบีบเตียงศิลา ที่อยู่ใต้ร่างจนแทบจะเป็นผุยผง แต่ก็ไม้อาจจะช่วยบรรเทาความเจ็บปวด ได้เลยแม้แต่น้อย สุดท้ายจึงแหงนหน้าคำรามลั่น พลันหลับตาลงสิ้น ลมหายใจในทันที

เหล่าหมอผีที่ยืนรายล้อมพอดเห็นดั่งนั้นก็ตกตะลึง ต่างมองหน้ากันไปมาแต่ไม่กล้าปรึกษาใต้อาณ ฉูเซียงก้าวเข้าไปตรวจชีพจรเสยยา จากนั้น ริมฝีปากก็เสยะยิ้มชั่วร้าย ก่อนจะสั่งให้คนหามเขาเข้าไปในห้องลับ

³ในศาสตร์การแพทย์แผนจีนจำแนกไว้ว่า อวัยวะตันทั้งห้า ได้แก่ ตับ หัวใจ ม้าม ปอด และไต ส่วนอวัยวะกลวงทั้งหก ได้แก่ ถุงน้ำดี ลำไส้เล็ก กระเพาะอาหาร ลำไส้ใหญ่ กระเพาะปัสสาวะ และเส้นลมปราณชานเจียวอันหมายถึงเส้นลมปราณในร่างกายที่เชื่อมจุดรวมแหล่งพลังงานทั้งสามจุดบนร่างกายเอาไว้

เส้นทางจากแคว้นฝอยเหมียนจนถึงเกาะชิงโจวอยู่ห่างกันราวสิบกว่าวัน ระหว่างทางมีเกาะน้อยใหญ่อยู่มากมาย บางทีอาจเป็นเพราะได้ยินข่าวมาว่า ตำลึงกำลังชงชนะท่วมท้นมาโดยตลอด จึงรู้สึกว่าการศึกสุดท้ายนี้ก็ยอมไม่มีทางพ่ายแพ้เป็นแน่ ด้วยเหตุนี้เองชาวบ้านบนเกาะเหล่านี้จึงอบอุ้นเป็นกันเองกว่าพวกที่อยู่ตามแคว้นเกาะที่ผ่านมาก่อนหน้านั้นมากโข ไม่มีการปิดประตูกันท่าเรือแต่อย่างใด แต่ถึงกับยอมกระทั่งให้ทัพฉู่หยุดพักที่ท่าเรือหนึ่งคืนเพื่อกินข้าวปลาอาหารร้อน ๆ และผลไม้สดใหม่ก่อนแล้วค่อยไปอีกด้วย

“แคว้นหลี่จิ้ง” ฉู่เวียียนยืนอยู่บนดาดฟ้าเรือ กวาดตามองดูทัพใหญ่จอดทอดสมอเรียงกันอย่างเป็นระเบียบอยู่ตรงท่าเรือ ตลอดจนเหล่าทหารที่กำลังสาละวนกับงาน พลังกล่าว “ภาพเหตุการณ์ตอนมาที่นี้เมื่อคราก่อนยังเด่นชัดอยู่เลย ไม่คาดคิดว่าเพียงชั่วพริบตาที่ผ่านมาตั้งหลายปีขนาดนี้แล้ว”

“อย่าเลยนะ ข้าอยากให้ผู้เจ้าสิมมันไปจะแย้” ตัวนโปเยว่สองมือประกองศิระชะอีกฝ่าย “อย่าได้จำติดตาไปชั่วชีวิตเชียวะ”

“พูดมากเสียจริง” ฉู่เวียียนยิ้มพลงปิดมือเขากออก “เกี้ยวอะไร ล้วนผ่านไปหมดแล้ว”

ตัวนโปเยว่เองก็ยิ้ม “อยากจะลงไปดูหรือไม่ นี่ ร้านขายโจ๊กมีสี่⁴ นั้นก็ยังมีอยู่นะ คราวก่อนไม่ได้ไปกินเป็นเพื่อนเจ้า หนนี้ชดเชยให้ก็ยังไม่ว่า”

ฉู่เวียียนพยักหน้าแล้วลงจากเรือไปพร้อมกับเขา

“ฝ่าบาท หวังเยี่ย” ร้านแผงลอยเล็กๆ แห่งนั้นมีทหารจำนวนไม่น้อยมานั่งกินอยู่ก่อนแล้ว ฉู่เวียียนยกมือขึ้นเป็นสัญญาณให้ทุกคนไม่ต้องมากพิธิ จากนั้นก็เป็นคนสั่งมีสี่สองชามกับเก้าแก้วด้วยตัวเอง ก่อนจะไปนั่งกินอย่างแช่มช้าที่โต๊ะตัวหนึ่งซึ่งตั้งอยู่ไม่ไกล

⁴ โจ๊กที่นำเส้นหมี่มาต้มแทนข้าว

“ก่อนหน้านี้นี้ยังนึกอยู่เลยว่าแคว้นหลี่จิ้งอยู่ใกล้กับเกาะซิงโจวขนาดนี้ จะมากจะน้อยก็น่าจะได้รับผลกระทบบ้าง” ตัวนโป้เยว่เอ๋อ “คิดไม่ถึงว่าจะเจียบสงบมากขนาดนี้”

“ชาวซิงโจวดูต้นหัวหาญ คนบนเกาะเองแปดในสิบก็ต่อร้อนหัวแข็ง ฉูเซียงก็คงไม่กล้าจะหาเรื่องใส่ตัวหรอก” ฉูเยวี่ยนกล่าว “หรืออาจพูดได้ว่า ต่อให้หาเรื่องก็เป็นอะไรก็ได้ไม่คุ้มเสีย จะเอากลุ่มคนที่ไม่ยินยอมทำตาม คำสั่งกลับไปช่วยรบในเวลาอย่างนี้ก็ไม่คุ้มกัน”

“เช่นนั้นทำไมไม่สังหารทิ้งไปเสียเลย” เยี่ยจิ้นที่อยู่ด้านข้างพลันยื่น คีรษะเข้ามาถาม

ตัวนโป้เยว่เอ๋อ “แล้วทำไมต้องสังหารด้วยเล่า”

เยี่ยจิ้นลากม้านั่งมานั่งลงเสียเลย “ตอนนั้นเซี่ยวเซี่ยวเอ๋อร์นั่นก็บอก เอาไว้ว่าลงทุนลงแรงไปมากมายกว่าจะขนย้ายซากศพจากจงหยวนไปยัง ซิงโจว ฉูเซียงยอมต้องถือน้ำเป็นเรื่องใหญ่แน่ๆ ในเมื่อต้องการศพมาก ถึงขนาดนั้น แล้วทำไมถึงไม่ฆ่าคนในแคว้นหลี่จิ้งไปเสียเลยเล่า”

ยามกินอาหารแล้วต้องมาได้ยินคำว่า “ศพ” ติดกันหลายครั้งอย่างนี้ ฉูเยวี่ยนพลันหมดอารมณ์จะกินต่อ จึงวางช้อนกลับไปในถ้วยทันที

เยี่ยจิ้น “...”

ไม่เช่นนั้นเจ้ากินก่อนก็ได้ แล้วเดี๋ยวข้าค่อยกลับมาถามใหม่

“ไหนเจ้าลองว่ามาซิ” ฉูเยวี่ยนมองตัวนโป้เยว่

“แคว้นเกาะในหนานหยางนี้ไม่ได้มีหลี่จิ้งแค่เกาะเดียว แม้จะไม่ได้ กว้างใหญ่อะไร แต่ถ้าผู้คนที่กระจัดกระจายมารวมตัวกันก็จะมีจำนวน ไม่น้อยเลย หนนี้ที่อาณาจักรฉูเปิดศึกกับแคว้นเผยเหมี่ยน แทบทุกเกาะ ต่างพากันเลือกที่จะปิดประเทศวางตัวเป็นกลางก็จริง” ตัวนโป้เยว่กล่าวต่อ “แต่ถ้าหากฉูเซียงเลือกจะสังหารคนของแคว้นหลี่จิ้งในยามนี้แล้วชาวแพรร่ สะพัดไปยังเกาะอื่น ทุกคนย่อมรู้สึกไม่ปลอดภัยขึ้นมาแน่ เจ้าลองเดาดูสิว่า พวกเขาจะเลือกยอมรอความตาย รอให้ฉูเซียงบุกขึ้นเกาะมาเช่นฆ่าตนเอง หรือว่าจะเข้าร่วมกับทัพฉูเพื่อลุกฮือต่อต้าน”

ฉูเยวี่ยนแยมยิ้ม “อืม”

“ไปกันเถอะ” ตัวนโปเลียนวิ่งมือเขาลุกขึ้น “จะพาเจ้าไปกินของอร่อยอย่างอื่น”

เย้ยจิ้นได้แต่มองดูคนทั้งสองจากไปต่อหน้าต่อตา ก่อนจะกลับลงไปในข้างๆ เส้นเขียนเฟิงด้วยความหงุดหงิดใจ “เจ้าเองก็คิดออกหรือ”

เส้นเขียนเฟิงพยักหน้าพลางช่วยคลุกอาหารในชามให้เขา

“อย่างนั้นทำไมไม่รีบบอกข้าแต่แรกล่ะ” เย้ยจิ้นโมโห “ทำไมทุกคนล้วนรู้กันหมด ทำเอาข้าดูเหมือนคนโง่ไปเลย”

“ก็เจ้าไม่ได้ถามนี่นา” เส้นเขียนเฟิงนึกขัน “ยิ่งไปกว่านั้น แต่ละคนต่างก็มีจุดแข็งของตน หากเจ้ารอบรู้ไปเสียทุกอย่างคงไม่ไหวแน่ เป็นเช่นนี้ก็ดีที่สุดแล้ว”

เย้ยจิ้นทำปากย่น แล้วก็หันหน้ากินต่อไป

จู่เย้ยจิ้นไม่มีอารมณ์จะกินข้าวแล้ว ตัวนโปเลียนจึงไปซื้อปลาอย่างกับเนื้อทอดโรยพริกมาให้อย่างละไม้ แล้วพาไปนั่งบนโซตหินริมชายหาด ชมดูหมู่เมฆยามอัสดงบนฟากฟ้า

หนานหมอเหยี่ยมองดูเงาร่างของคนทั้งสองพลางทอดถอนใจ น้อย่างไรคู่แห่งบุพเพสันนิวาส น้อย่างไรคู่สวรรค์สรรค์สร้าง เสียดยานักที่ทัพจู่ไม่มีจิตรกร ไม่อย่างนั้นจะสั่งให้วาดภาพที่เห็นนี้เอาไว้ จากนั้นก็เอามาใส่ในเทียบเชิญงานมงคลแล้วแจกไปทั่วแผ่นดินเสียเลย

ซือคงรู่ยกกล่าว “สองวันมานี้ทำไมถึงไม่เห็นเมี่ยวซินต้าซือท่านนั้นเลยนะ”

“กำลังตกพระธรรมคำสอนกับเหล่าจอมยุทธ์วังจ्यूอิงอยู่นะสิ” หนานหมอเหยี่ยตอบส่งเดช

ซือคงรู่ยแ่อยด้วยความตกใจ “คนของวังจ्यूอิงเข้าใจเรื่องเช่นนี้ด้วยหรือ”

“ไม่จำเป็นต้องเข้าใจเสมอไป ถึงจะไม่เข้าใจก็ถกกันได้” เงินหลิวเหียนที่อยู่ด้านข้างพลันพูดสอดขึ้นมา “ตอนนั้นที่เป็นกวน^๕อยู่ที่วังจ्यूอิงก็เคยถกเรื่องการเดินหมากปลายกระดาน^๖ กับผู้กล้าทั้งหลายเหมือนกัน”

ชื่อคงรู่ยถาม “ผลออกมาเป็นอย่างไร”

เวินหลิวเหนียนกล่าว “ผลสุดท้ายไม่รู้ว่เพราะเหตุใด อยู่ดี ๆ ทุกคนก็เปลี่ยนมาสนทนากันเรื่องต้มอะไรในหม้อไฟถึงจะกินอร่อยที่สุด” แล้วยังยอดเยี่ยมมากเลยด้วย คิดถึงขึ้นมาก็น้ำลายสอ

ชื่อคงรู่ย “...”

องค์กรฯ นั้นประกบเมี่ยวซินทั้งซ้ายขวา คอยอยู่เป็นเพื่อนกินลมชมทิวทัศน์ ไม่เพียงแต่มีหัวใจปลอดโปร่งเบิกบาน แต่น้ำใจยังลึกล้ำยืนยาวอีกต่างหาก

หลังจากกินเนื้อหอดไม้สุดท้ายหมด ฉู่เยวี่ยนก็กระโดดลงจากโซตหิน ตั้งใจจะกลับไปทีเรือ ทว่าตัวน้ไปเยว่กลับดึงมือเขาเอาไว้เสียก่อน

“จะทำอะไร” ฉู่เยวี่ยนถาม

“มีบางอย่างอยู่ในทะเล” ตัวน้ไปเยว่เอ่ย “เจ้ายืนอยู่ตรงนี้ อย่าขยับเข้าจะไปตุล็กหน้อย”

“ห้ามไปนะ!” ฉู่เยวี่ยนน้วหน้า “รู้หรือว่เป็นอะไร แล้วเจ้ายังคิดจะไปอีก”

พอมองตามคลื่นทะเลที่ซัดสาดก็สามารถมองเห็นได้ราง ๆ ว่มีบางสิ่งบางอย่างกำลังลอยผลุบ ๆ โผล่ ๆ ดูคล้ายกับเป็นร่างคน ทหารกองหนึ่งถือดาขายี่นใหญ่หนึ่งเรือเข้าไปใกล้ พอเหวี่ยงไปคลุมเอาไว้ได้ก็ลากขึ้นมาดูบนชายหาด ปรากฏว่เป็นซากศพร่างหนึ่ง

“เข้าไปดูคนเดียวก็พอ” ตัวน้ไปเยว่ตบบ่าเขาเบา ๆ แล้วไปดูด้วยตัวเอง ส่วนเยว่จั้นนั้นก้าวเข้ามานั่งยองอยู่ด้านข้างตรวจสอบดูก่อนแล้ว แต่แล้วก็น้วหน้ากล่าว “ดูไม่เหมือนศพปกติทั่วไป”

เหล่าทหารที่อยู่โดยรอบแม้จะได้อื่อว่ล้วนเคยผ่านความเป็นความตายกันมาแล้วทั้งนั้น แต่มายามนี้ก็ยังรู้สึกอยากจะอาเจียนอยู่ดี ยังไม่ต้อง

⁵ คำสรรพนามแทนตัวของขุนนางใหญ่

⁶ หมายถึง หมากกระโยบิตเกม

พูดถึงเรื่องกลิ่นเหม็นตลบอบอวล แค่เรื่องสภาพศพที่แช่อยู่ในน้ำมาหลายต่อหลายวันจนเน่าเฟะถึงขั้นนี้ เจ้าหุบเขาเยี่ยก็ยังสามารถเข้าไปตรวจดูใกล้ๆ อย่างละเอียดลอบได้ ก็นับว่ามีโชບุคคณรรรมตาสามัญ

“เป็นอะไรไป” ตัวนโปเียเว่หนึ่งยงลงข้างเขา

“ศพที่จมน้ำตายธรรมดาไม่ควรจะมีสภาพเช่นนี้” เยี่ยจิ้นเอ๋อ “ยิ่งไปกว่านั้น ลองดูลักษณะของกระดูกที่โผล่ออกมาก็น่าจะเป็นชาวฮั่นมากกว่า ไม่น่าใช่ชาวหนานหยาง”

“หรือจะเป็นศพพวกนั้น” ตัวนโปเียเว่คาดเดา

เยี่ยจิ้นพยักหน้า เหลือบมองไปยังท้องทะเลแล้วกล่าว “เปิดในสิบส่วนน่าจะลอยมาจากเกาะซิงโจว”

มีทหารถือผ้ามีวนหนึ่งเดินเข้ามา ก่อนจะจัดการห่อศพนั้นแล้วย้ายไปไว้ในบ้านร้างริมทะเลที่ผนังทั้งสี่ด้านเต็มไปด้วยรูโหว่ เยี่ยจิ้นหยิบถุงมือขึ้นมาสวม ไม่ยอมให้ใครอื่นตามเข้าไป แต่เรียกให้จางหมิงรู่ย์เข้าไปด้วยเพียงคนเดียว ตัวนโปเียเว่ปล้นทอดถอนใจ “หมอลหวงหนุ่มผู้นี้วาสนาไม่เลวทีเดียว”

พูดยังไม่ทันจะขาดคำ จางหมิงรู่ย์ก็ยื่นหัวออกมานอกหน้าต่างแล้ว อาเจียนจนหมดไส้หมดพุง

ตัวนโปเียเว่ “พริต”

จูเอวี่ยนกลับไม่มีอารมณ์จะมาคุยเรื่องอะไรแบบนี้กับเขา เพียงหันมาเอ๋อ “จะมีศพลอยมามากกว่านี้อีกไหม”

“ไม่มีทาง” ตัวนโปเียเว่ส่ายหัว

จูเอวี่ยนคิดอะไรไม่ออกไปชั่วขณะ “ทำไมเล่า”

“เด็กโง่” ตัวนโปเียเว่ตบแกำมเขาเบาๆ “ที่นี่คือแคว้นหลี่จิ้ง พຽงนี้พวกเราก็จะไปจากที่นี่แล้ว ต่อให้เวลานี้จูเอวี่ยนสั่งทหารคนบนเกาะจนเกลี้ยงแล้วจะเป็นอย่างไรได้ ศพนี้ย่อมต้องนำมาใช้ต่อกรกับทัพจู แต่ไม่มีทางจะเอามาใช้ที่นี่หรอก จะต้องเอาไว้ใช้ในยามสองทัพจับศึกกันเป็นแน่ ที่นี้เข้าใจหรือยัง”

จู่เยวียน “...”

ก็จริง

“เวียนศิรชะเลียแล้วหรือ” ตัวนโป้เยว่สายหัว “หลายวันนี้บอกให้เจ้านอนให้นานๆ หน่อยแท้ๆ แต่สุดท้ายก็ยังตื่นตอนฟ้าสว่างทุกวันอยู่ดี สาละวนกับงานจนตึกตื่นก่อนคืนกว่าจะนอน ก็ต้องเวียนศิรชะเป็นธรรมดา”

จู่เยวียนกุมมือเขา พลังเอ่ยด้วยท่าที่ลั้งเล “ข้า...”

“ว่าวุ่นใจอีกแล้วละสิ” ตัวนโป้เยว่ก้มลงมองเขา “บอกแล้วอย่างไรว่าวันนี้ข้าไม่ไปไหนทั้งนั้น จะคอยอยู่ปกป้องเจ้าอย่างเดียว ทำไม่ถึงยังหวาดหวั่นเหมือนเดิมอีกเล่า”

จู่เยวียนจ้องมองเขาอยู่ครู่หนึ่ง แต่ไม่รู้ว่าจะพูดอะไรดี จึงหมุนกายแล้วค่อยๆ เดินกลับไป

“ตกลงเป็นอะไร” ตัวนโป้เยว่ไล่ตามไป

“ข้าคงจะไม่ใช้จักรพรรดิที่ดีจริงๆ นั่นแหละ” จู่เยวียนปล้นรู้สึกหดหู่ “ทั้งที่เป็นศึกครั้งสำคัญแท้ๆ แต่หลายวันมานี้สิ่งที่ข้าคิดถึงกลับไม่ใช่เรื่องแพ้ชนะสงคราม ในหัวสมองกลับเต็มไปด้วยเรื่องของเจ้าแทน”

ตัวนโป้เยว่ “...”

ตัวนโป้เยว่หลุดคำ “พรีด”

จู่เยวียนตะเขาด้วยความหงุดหงิด “ยังจะหัวเราะอีก”

“ในใจเจ้ามีข้าก็ถูกต้องแล้ว” ตัวนโป้เยว่กล่าว “นั่นก็เพราะในการศึกสองสามครั้งก่อนหน้านั้นข้าบาดเจ็บบ่อยไปหน่อย แต่ตอนนี้ไม่มีทางบาดเจ็บอีกแล้ว ข้าจะป้องกันตัวเองเป็นอย่างดี เพียงรอพาเจ้ากลับไปแต่งงานที่ซีหนาน ดีไหม”

จู่เยวียนพยักหน้า “ดี”

“อย่างนั้นให้ข้าพาเจ้ากลับไปพักผ่อนนะ” ตัวนโป้เยว่ถาม

จู่เยวียนหันไปเหลือบมองบ้านผุๆ หลังนั้น

จางหมิงรู่ยยังคงอาเจียนไม่หยุด

...

“ไปกันเถอะ” ตัวนโป้เยว่จูงมือเขา “พวกเราเจอกัน”

[บทที่ 173 ฝัดบ]
มารดาบันเถอะ
ทำไมถึงยังยืนขึ้นมาได้อีกละเนี่ย

อาจจะเป็นเพราะหลายวันมานี้ มีเรื่องให้กังวลใจมากเกินไป หลังจากกลับมาถึงห้อง ฉันเขยียนที่ถูกบังคับให้แช่น้ำร้อนนั้น พอขึ้นไปนอนบนเตียงก็ถูกความง่วงงุนจุมองอย่างต่อเนืองจนผล็อยหลับไปในเวลาเพียงไม่นาน

ตื่นไปเยว่อยู่เป็นเพื่อนเขาพักหนึ่ง พอเห็นว่าหลับสนิทแล้วจึงค่อยย่องออกจากห้องไป แล้วคว้ามือเรียกคนของจวนซีหนานกับตัวนเหยามาเผ่าที่นั่นเอาไว้ ส่วนตัวเองก็ลงเรือไปหาเยี่ยจิ้น ปรากฏว่าเพิ่งจะถึงชายหาดก็เห็นเส้นเชียนเฟิงกำลังรื้อหลังคาบ้านออกเข้าเสียก่อน

“ไม่ไหวจริง ๆ ขอรับ หากไม่ทำเช่นนั้นก็จะเหม็นเกินไปแล้ว” จางหมิงรู่ยไบนหน้าชาวซิด ลมหายใจรวยริน

ตื่นไปเยว่ปลอบ “ถ้าเจ้าทนไม่ไหวจริง ๆ เตี่ยข้าไปพูดกับเจ้าหุบเขาให้ก็ได้เนาะ”

“ไม่ได้เนาะขอรับ ไม่ได้” จางหมิงรู่ยสายหน้าไม่หยุด “โอกาสหาได้ยากยิ่ง ต่อให้อุปสรรคยากเย็นกว่านี้ก็ต้องทำให้ได้” ระหว่างที่พูดก็ใช้ฝ่าปิดปากไปด้วย จากนั้นก็รีบวิ่งกลับเข้าไปอีก ตัวนไปเยว่ยิ้มพลางสายหัวก่อนจะตามเข้าไปดู

พอเปิดหลังคาออก กลิ่นเหม็นในห้องก็จางหายไปไม่น้อย ตัวนไปเยว่กล่าว “ทำไมไม่ยกออกไปไว้ข้างนอกเสียเลยเล่า”

“หากยังไม่ทันได้ตรวจสอบดูให้กระจ่างก็ควรจะเก็บเป็นความลับเอาไว้สักหน่อยจะดีกว่า” เยี้ยจิ้นเอ๋อ “ข้าไล่ทหารที่อยู่รอบๆ ออกไปหมดแล้ว เพื่อมีหนอนบ่อน้ำลืออยู่ อีกอย่าง ตัวพิษเองก็จะได้ไม่ลอยกระจายไปตามลมด้วย”

“อย่างนั้นตรวจสอบจนกระจ่างแล้วหรือยัง” ตัวนโป้เยว่ถาม
เยี้ยจิ้นเอ๋อใช้คีมเล็กๆ ๑ คีบหนอนตัวเรียวบางออกมาจากคิระระของศพ
ตัวนโป้เยว่นิ้วหน้า “ผีดิบ?”

“อืม” เยี้ยจิ้นพยักหน้า “นี่คือซัดเกลาไม่สำเร็จ พอหนอนพิษกัดตายไปเมื่อไหร่ศพก็ขยับไม่ได้แล้ว ดังนั้นไม่มีอะไรให้ต้องกลัว ยิ่งไปกว่านั้น พอดูจากสีผิวของเนื้อหนังตรงฝ่ามือที่เหลื่ออยู่ แปรในลิปส่วนร่างนี้คงจะมีพิษมาแต่แรกแล้ว น่าเสียดายที่แช่อยู่ในน้ำทะเลนานเกินไป เลยดูไม่ออกว่าที่แท้มันคืออะไรกันแน่ ภายภาคหน้ายามยกทัพจับศึก หากพบเจอเข้าก็ต้องระวังข้อนี้เอาไว้ให้ดี”

จางหมิงรู่ยที่ยืนอยู่ด้านข้างพอได้ยินเขาอธิบายซัดแจ้ก็มีเหตุมีผลก็อดไม่ได้ที่จะแสดงสีหน้าเกิดทงนบูซาออกมา

“เผ่าไปเถอะ” เยี้ยจิ้นกล่าว “ไม่มีประโยชน์อะไรแล้ว”

เส้นเขียนเฟิงจุดคบเพลิง จากนั้นก็เผาศพนั้นทิ้งไปจนสิ้นซาก

เช้าตรู่วันต่อมา พอฉู่เยวี่ยนลี้มตาตื่นก็หันมามองคนข้างกาย “เป็นอย่างไรบ้าง”

“นึกว่าเมื่อคืนเจ้าจะถามเสียอีก แต่ดูท่าคงจะหลับลึกทีเดียว” ตัวนโป้เยว่แปะฝ่ามือลงบนหน้าผากของอีกฝ่าย ก่อนจะเล่าเรื่องราวให้ฟังคร่าวๆ หนึ่งเที่ยว

“ไม่ต่างจากที่พวกเราคาดกันเอาไว้แต่แรกสักเท่าไร” ฉู่เยวี่ยนเอ๋อ “ในเมื่อไปเอาซากศพจำนวนมากมายขนาดนั้นออกทะเลมา อย่างนี้คำอธิบายที่เหมาะสมที่สุดก็น่าจะเอามาเพื่อใช้ฝึกปรี้อหาร คงไม่มีทางจะเป็นเพราะขาดบรรพบุรุษเลยคิดจะเอามาสร้างสุสานเพื่อบูชากราบไหว้กระมัง”

ตัวนไปเยว่หนีงขัน “เริ่มจะปากคอเราะรายตามข้าไปแล้วนะ ทำทางต่อไปนี่คงต้องระวังคำพูดคำจาเวลาอยู่ต่อหน้าเจ้าสักหน่อยแล้ว”

“ก็แค่พูดความจริงเท่านั้นเอง” ฉูเยวี่ยนเล็กผ้าห่มลุกขึ้นนั่ง “ด้านนอกสถานการณ์เป็นอย่างไบบ้าง”

“ทัพใหญ่เตรียมตัวเสร็จเรียบร้อยแล้ว อีกครึ่งชั่วโมงจะเคลื่อนพลออกทะเล” ตัวนไปเยว่กล่าว “หากเจ้าคร้านจะขยับไปไหนก็นอนต่ออีกสักพัก”

ฉูเยวี่ยนสายหน้า “ไปกันเถอะ ออกไปดูด้วยกันหน่อย”

“ระวัง!” ที่ด้านนอก ใครบางคนพลันร้องเตือน

ทันใดนั้นหัวหอกเหล็กยาวประมาณหนึ่งจี้¹ เล่มหนึ่งก็เสียบทะลุประตู ก่อนจะตรงเข้าไปปักอยู่บนเสาเรือ

“ฝ่าบาท! ฝ่าบาท!” นานหมอเหยี่ยขวัญหนีดีฝ่อ ไม่มีเวลาจะไปใส่ใจสิ่งอันใด พลันผลึกเปิดประตูดังปังแล้วพุ่งเข้าไปข้างในทันที “ทำอะไรลงไปอีก” ตัวนไปเยว่พุงเขาไว้ ก่อนจะเหลือบมองไปด้านนอก

“ไม่เป็นอะไรสินะ” นานหมอเหยี่ยถอนหายใจโล่งอก “ไม่เป็นอะไรก็ดีแล้ว”

ฉูเยวี่ยนยืนอยู่ข้างเตียงพลันเอ่ยด้วยความสงสัย “ที่แท้แล้วเกิดอะไรขึ้นกันแน่”

นานหมอเหยี่ย “...”

อันที่จริงเรื่องราวนั้นเรียบง่ายนัก เมื่อเช้าตอนตื่นนอน ผู้อาวุธมูซื่อก็ทดลองกลองไม้ผีที่สร้างเอาไว้ตอนนั้นอีกแล้ว พอนานหมอเหยี่ยเห็นเข้าก็ตามไปร่วมสนุกด้วย ผลปรากฏว่าไม่ทันระวังจนผลออกไปแตะโดนกลไกเข้า ทำให้อาวุธลับที่อยู่ด้านในถูกยิงออกมา

ตัวนไปเยว่ “...”

นานหมอเหยี่ยก้มหน้าจูด ยืนสงบเสงี่ยมอยู่ข้าง ๆ ลูกศิษย์พลาง

¹ หน่วยวัดดั้งเดิมของจีน เทียบโดยประมาณเท่ากับ 1 ฟุต

กล่าว “อาจารย์ผิดไปแล้ว”

“ไม่เป็นไร” ฉูเยวี่ยนพาดเลื้อยคลุมตัวนอกบนไหล่ “ก็แค่พาลังมือไป
ผู้อาวุโสอย่าได้โทษตัวเองเลย”

หนานหมอเหยียเอ่ยน้ำตารื้นขอบตา “อีม” ยังคงเป็นศิษย์สะใภ้ที่
แสนดีที่สุด

ตัวนโป้เยว่ตบป่าอาจารย์ รู้สึกปวดหัวขึ้นมาทันที

“เจ้ากล่องใบน้อยนี่ก็ร้ายกาจนัก” ฉูเยวี่ยนหยิบกล่องมาจากมือของ
หนานหมอเหยีย “นอกจากจะทรงพลาณภาพแล้ว หลังจากแหงทะเลคุณ
สามคนก็ยังหมุนกลับมาได้เอง สามารถปลิดชีวิตผู้คนได้เป็นเบือในคราว
เดียว”

“โหดเหี้ยมอำมหิตถึงเพียงนี้เชียว” หนานหมอเหยียตื่นตะลึง

“ดังนั้นเราถึงได้ยังปวดหัวอยู่ว่าสภาพหน้าหากประสกับเจ้าสิ่งนี้
ในสนามรบขึ้นมา จะต้องรับมือกับมันอย่างไร” ฉูเยวี่ยนถอนหายใจ “ถึง
จำนวนกล่องไม้ผีของต้าฉู่จะมีมากกว่าฝั่งทัพภพภูหลายเท่าก็ตาม แต่หาก
เจ้าสิ่งนี้ถูกเปิดออกเมื่อไหร่ก็ย่อมต้องมีคนบาดเจ็บล้มตาย ต่อให้กำชัยชนะ
มาได้ก็ต้องแลกมาด้วยราคาที่แสนแพงอยู่ดี”

หนานหมอเหยียได้ฟังดังนั้นพลันแยกเขี้ยว ทั้งที่บอกว่าเป็นปรมา-
จารย์ช่างไม้ นักประดิษฐ์ แต่กลับสอนศิษย์ซ้ำให้ทำแค่พวกโต๊ะเก้าอี้ตั้งเตียง
ฝ่าหม้อถั่งน้ำ แล้วสุดท้ายตัวเองก็ไปลอกทำของพวกนี้เนี่ยนะ

“ฝ่าบาท” เซวียหวายเยว่กล่าวจากตรงประตู “ควรรีธาทัพได้แล้ว
พะยะค่ะ”

“ไปกันเถอะ” ตัวนโป้เยว่หยิบกล่องไม้ผีออกจากมือเขา “ทัพมาใช้
ขุนพลต้าน น้ำมาใช้ดินศักดิ์² หลายต่อหลายศึกก็ล้วนเอาชนะมาได้ ศึก
ครั้งนี้ก็ต้องชนะเช่นกัน”

ฉูเยวี่ยนสุดหายใจลึก ลูกขึ้นยืนแล้วกุมมือเขาไว้ “อีม”

² หมายถึง ปรวิธิการรับมือตามสถานการณ์

หนานหมอเหยียบกับซื้อสี่ต่างสองมือซุกแขนเสื้อ ยิ้มกริมมองดูคน ทั้งสองเดินเคียงบ่าเคียงไหล่กันออกไป จิตใจชื่นมื่นเบิกบาน

ผืนทะเลโดยรอบเกาะซึ่งใจในเวลานี้เปลี่ยนไปแล้ว มันมิได้เป็นสีน้ำเงิน เข้มเหมือนกับเมื่อหลายปีก่อนอีกต่อไป แต่กลับมีสีดำขมุกขมัวประหลาด ซ้อนทับอยู่ ประกอบกับกลุ่มหมอกดำที่ลอยอยู่เหนือเกาะ พื้นที่ทั้งหมด จึงคล้ายกับมีเมฆปกคลุมเอาไว้ เพียงมองดูก็รู้สึกอึดอัดแล้ว

เฟิงหวงยักษ์ตัวหนึ่งกางปีกบินวนไปมา พาตัวนโป้เยว่เหาะเหินสูง ขึ้นไปกลางเวหา มุ่งตรงไปยังหมู่เกาะซึ่งใจ แต่ถึงแม้จะขึ้นไปลอยอยู่บนฟ้า แล้วก็ตาม ทว่าด้านล่างก็ยังคงเต็มไปด้วยไอหมอกสีดำทึบมึนจึงมองอะไร ไม่เห็นแม้สักนิด เฟิงหวงอีกสองตัวพ่นฟุ้งทะยานมาจากเบื้องล่าง ปีก ขนาดมหึมาหอบพัดสายลมบ้าคลั่งพัดเป่าหมอกหนาจนกระจัดกระจายไป ชั่วขณะ แต่ยังไม่ทันที่ตัวนโป้เยว่จะได้มองดูให้ดี หมอกหนาที่บึกว่าเดิม ก็ก่อตัวเข้ามาแทนที่ กลับกลายเป็นปิดบังได้มิดชิดยิ่งกว่าเก่า

“กลับกันก่อนเถอะ” ตัวนโป้เยว่ตบแผงคอของมันเบาๆ

เฟิงหวงยักษ์ลากเสียงร้องคำรามด้วยความหงุดหงิด ก่อนจะหันหลัง บินกลับไปทางค่ายทัพ

“เป็นอย่างไร” จูเอวี่ยนถาม

“มองเห็นไม่ชัดว่าคืออะไร หมอกหนาเกินไป” ตัวนโป้เยว่สายหัว “แต่บนผิวทะเลดูแล้วไม่คล้ายจะมีกองทัพเรืออยู่ ไม่รู้ว่าหนนี้จะใช้เล่ห์ เพทุบายอะไรอีก”

“ฝ่าบาท” เซวี่ยหวายเยว่ยืนอยู่ด้านข้าง “จะทำเช่นไรต่อกันดี พะยะคะ” เดิมทีวางแผนว่าจะสำรวจสถานการณ์บนเกาะให้ชัดแจ้งเสียก่อน แล้วค่อยตัดสินใจ แต่ในเมื่อตอนนี้ไม่อาจรู้ได้ เช่นนั้นก็ต้องดำเนินการ อย่างระมัดระวังยิ่งกว่าเดิม

จูเอวี่ยนถามกลับ “แล้วเจ้าคิดว่าอย่างไร”

เซวี่ยหวายเยว่ชะงักงัน ค่อยๆ เงยหน้าเหลือบมองจูเอวี่ยน แล้วก็ ก้มหน้ากลับลงไปอย่างรวดเร็ว “กระหม่อมโง่เขลาเบาปัญญา ขอฝ่าบาท

ทรงชี้แนะด้วย”

จูเอวี่ยนแย้มยิ้ม เอื้อมมือไปตบเบาๆ “ไม่ต้องตื่นเต้นไป เราถามเจ้าเพราะอยากจรรู้จริงๆ ไม่ได้มีความหมายอื่น”

เซวี่ยหวายเยวได้ยินดังนั้นพลันถอนหายใจ เขารู้อุปนิสัยของจูเอวี่ยนดี คำพูดประโยคนั้นนับว่าเป็นสิ่งยืนยันให้เลิกวิตก จึงกล่าว “ถึงแม้สถานการณ์บนเกาะจะไม่ชัดเจน และการบุ่มบ่ามบุกเข้าไปอาจจะเป็นอันตรายได้ แต่การเฝ้าระวังรออยู่ที่นี้กลับเป็นแผนการที่แย่ที่สุด ก่อนหน้านี้หวังเยียวเองก็เคยบอกว่าเกาะชิงโจวเริ่มทำการเกษตรและปลูกสัตว์ของตัวเองมานานแล้ว ยังมีแหล่งน้ำอีกหลายแห่ง ต่อให้เราล้อมเกาะนี้ไว้ทั้งหมดก็ไม่อาจตัดเสบียงของฝ่ายตรงข้ามได้ ดังนั้นจึงได้แต่ต้องบุกตีแล้ว”

จูเอวี่ยนพยักหน้า “จะบุกตีอย่างไร”

เซวี่ยหวายเยวเอ่ย “ตามความเห็นของกระหม่อม ส่งทหารหน่วยครีบบั๊กสามพันนายนำหน้า หากพบเหตุการณ์ผิดปกติก็ไม่ต้องโจมตี ให้รีบถอยกลับมาก่อนก็พอ”

จูเอวี่ยนหัวเราะลั่น “นี่เป็นศึกสุดท้าย แต่แค่ที่แรกก็จะถอยเสียแล้วหรือ”

จ้าววินเฮ้อที่อยู่ด้านข้างปลันหัวน้ใจ เจ้าแม่ทัพนี่ก็จริงจังเลย ไฉนถึงไม่พูดอะไรที่มันเสริมขวัญกำลังใจทหารให้ฮึกเหิมสักหน่อยเล่า

เซวี่ยหวายเยวชะงักไปชั่วครู่ แต่ก็ยังคงยืนยันเช่นเดิม “กระหม่อมคิดว่า หากยังไม่รู้เบื้องลึกเบื้องหลังของฝ่ายตรงข้ามอย่างชัดเจน ก็ไม่จำเป็นต้องเสี่ยงต่อสู้ ยิ่งไปกว่านั้น เดิมทีหน่วยครีบบั๊กสามพันก็มิใช่เพื่อสำรวจเส้นทางพายเรือได้ว่องไวแต่ไม่เชี่ยวชาญการรบ แต่พวกเราสามารถวางกองกำลังองครักษ์ชุดดำห้าพันนายไว้ด้านหลังหน่วยครีบบั๊กสามพันเพื่อคอยซุ่มโจมตีได้ หากฝ่ายตรงข้ามไล่กวาดมา ระยะใกล้ก็มีกลองไม้ตีกับดาบกระบี่ ระยะไกลหน่อยก็มีวารีกัมปนาท³ หากทำเช่นนี้ก็จะสามารถลดจำนวนคนเจ็บคนตายของทัพเราจนเหลือต่ำที่สุดได้”

³ ระเบ็ดที่ใช้ตีน้ำ

จางหมิงรู่ยได้ฟังเช่นนั้นพลันกระซิบถามหมอทหารอาวุโสที่อยู่ด้านข้าง “ทำไมถึงไม่ส่งองครักษ์ชุดดำไปสำรวจทางเสียเลยล่ะขอรับ”

หมอทหารอาวุโสยังไม่ทันจะได้เปิดปาก เย่ยจิ้นก็กล่าวขึ้นมาเสียก่อน “องครักษ์ชุดดำเป็นหนึ่งในกองกำลังที่ยอดเยี่ยมที่สุด บนเรือมีอาวุธจำนวนมาก ไม่อาจพ่ายเร็วเร็วได้ หากให้พวกเขาสำรวจเส้นทางก็จะกลายเป็นใช้คนไม่เหมาะกับงานแล้ว”

จางหมิงรู่ยยังคงไม่เข้าใจ หัวคิ้วยังขมวด แต่ไม่กล้าจะถามต่อ ในเมื่อองครักษ์ชุดดำก็ต้องทำกิจอยู่แล้ว อย่างนั้นระหว่างให้หน่วยคริบมัจฉาล่อศัตรูออกมาก่อนแล้วค่อยสู้รบ กับรุกเข้าไปสู้รบกับศัตรูโดยตรงเลย สองอย่างนั้นมันจะต่างกันที่ตรงไหน

หมอทหารอาวุโสหลบหยิกเขาที่หนึ่งเป็นสัญญาณว่าอย่าได้พูดมาก กระทั่งเย่ยจิ้นจากไปและรอบด้านไร้ผู้คนแล้วเขาถึงค่อยกระซิบ “ที่เจ้าพูดมานั้นเป็นแค่หนึ่งในสถานการณ์ที่อาจจะเกิดขึ้นเท่านั้น ยังมีอีกสถานการณ์หากทัพศัตรูที่ประสบเบื้องหน้าฝีมือร้ายกาจมาก ไม่ว่าใครที่นำไปก่อนก็ล้วนได้แต่รอความตาย ดังนั้นจึงยอมต้องให้หน่วยคริบมัจฉานำหน้าไปก่อนหนึ่ไม่ทันก็ใช้ชีวิตเข้าสัดกัน เช่นนี้ถึงจะสามารถซื้อเวลาให้กองกำลังที่อยู่ด้านหลังได้”

จางหมิงรู่ยไม่ค่อยจะเข้าใจ จึงตะกุกตะกักถามต่อ “อย่างนั้นก็มีความเป็นไปได้ครั้งหนึ่งที่หน่วยคริบมัจฉาจะไปแล้วไม่อาจกลับมาหรือขอรับ”

หมอทหารอาวุโสยึดตัวตรง “เจ้าดูทหารหน่วยคริบมัจฉาพวกนั้นลิสีหน้าพวกเขามีตรงไหนที่บอกว่าไม่ยินยอมบ้างไหม”

จางหมิงรู่ยส่ายศีรษะ

“ล้วนเป็นคนเหมือนกัน ใครบ้างไม่คิดจะมีชีวิตอยู่” หมอทหารอาวุโสกล่าว “แต่การยกทัพจับศึกมันก็อย่างนี้ จะต้องมีคนอุทิศเลือดเนื้อคอยกรุยทางให้ เป้าหมายของเจ้ากับข้าก็คือลดการเสียเลือดเนื้อให้น้อยลง ฉกชิงกลับมาจากเงื้อมมือมัจฉุราชได้หนึ่งคนก็นับเป็นหนึ่ง”

จางหมิงรู่ยเอ่ย “ข้าเข้าใจแล้วขอรับ”

หมอบทหารอาวุธโสกระแอมไอแฉีก ๆ แล้วกลับห้องเพื่อไปจัดล่วมยาต่อ ส่วนหน่วยครีบบัจฉา นั่งเรือออกไปกันแล้ว จางหมิงรู่ยเหลือบมองดูครู่หนึ่ง ก่อนจะหันกลับหลังวิ่งตามไปช่วย ก่อนหน้านั้นเขาคิดว่าตัวเองไม่เกรงกลัว ความตายเท่าไรแล้ว แต่ตอนนี้พอมาลองคิดดู หากตนเป็นทหารหน่วย ครีบบัจฉา เกรงว่าคงไม่อาจสละชีวิตเช่นนี้ จึงอดไม่ได้ที่จะรู้สึกละอายใจ และยังลอบหวังว่าให้พบเจอข้าศึกศัตรูโหดเขลา ถ้าทหารตัวฉู่สามารถ กำชัยชนะกลับมาได้โดยไม่มีใครเจ็บหรือตายเลยจะยิ่งดีที่สุดใน

“ศึกครั้งนี้เจ้าเป็นผู้สั่งการทัพก็แล้วกัน” ฉู่เยวี่ยนกล่าว

เซวี่ยหวายเยว่ตกตะลึงพรึงเพริด “ฝ่าบาท”

“ถูกเรากดไว้ตลอดทาง ต้องคอยรายงานเสียทุกเรื่อง น่ากลัวว่าเจ้า คงเก็บกดมานานแล้วสินะ” ฉู่เยวี่ยนเอ่ย “ศึกสุดท้ายนี้สำคัญยิ่งยวด เรา จะฟังคำสั่งเจ้า ทุกคนล้วนฟังคำสั่งเจ้า”

เซวี่ยหวายเยว่ก้มศีรษะ “...พะยะค่ะ”

“ไปเถอะ” ฉู่เยวี่ยนกล่าว “ไปทำศึกให้หมดจดดงดงาม พวกคน ในราชสำนักที่ไม่ยอมรับในตัวเจ้าจะให้เห็นกันถ้วนทั่วว่าพวกเขาคิดผิดถึง เพียงไหน”

“ขอบพระทัยพะยะค่ะฝ่าบาท!” เซวี่ยหวายเยว่ประสานหมัดเพื่อ ถวายความเคารพ ก่อนจะหมุนกายกลับหลังสาวเท้าก้าวขึ้นไปบนแท่น บัญชาการ

ตัวนไปเยว่ถาม “ยอมวางมือแล้วหรือ”

ฉู่เยวี่ยนแยมยิ้ม “ก่อนหน้านั้นเขาดีไปหมดทุกอย่าง เสียอย่างเดียว คือรักทหารตั้งบุตรหลานจนเกินไป เพราะอย่างนั้นจึงยังมีความลังเล ไม่เด็ดขาดอยู่บ้าง แต่ตลอดทางที่ผ่านมาจุดด้อยข้อนี้ก็หายไปเกือบหมด มอบหมายศึกนี้ให้เขาย่อมไม่มีปัญหาแล้ว”

“ดังนั้นเจ้ากับข้าก็จะกลับไปนอนหลับยาว ๆ ลักตื่นเช้าใหม่” ตัวน-ไปเยว่หยอกเขา

ฉู่เยวี่ยนตะเอ็กฝ้าย แล้วพาคนป็นขึ้นไปบนหอสังเกตการณ์ มองไกล

ออกไปยังเรือที่บรรทุกทหารหน่วยครีบบัฉฉาสามพันนายเหล่านั้น ลำเรือแล่นไปข้างหน้าอย่างรวดเร็ว ประเดี๋ยวพลบประเดี๋ยวโผล่อยู่ท่ามกลางหมอกดำเว้งเว้าง

“ท่านพี่” ผ่านไปชั่วครู่ ตัวนเหยยาที่ผ่านมาเห็นก็นึกสงสัย “พี่สะใภ้อยู่ข้างบนโน้นแน่ๆ แล้วท่านมายืนอยู่ตรงนี้คนเดียวทำไม”

“หนอนตัวนี้เจ้ารู้จักไหม” ตัวนไปเยว่เปิดฝาตลับออก

ตัวนเหยยาเหลือบมองดู “มันตายแล้วนี่ นี่ไม่ใช่หนอนตัวที่เจ้าหุบเขายี่เจ็ดออกมาจากศพหรือ เขาถามขำรอบหนึ่งแล้ว แต่ข้าก็ไม่รู้ว่ามันคือตัวอะไร”

“กระทั่งท่านอาจารย์ก็ไม่รู้เหมือนกัน” ตัวนไปเยว่เอ่ย “อย่างนี้ก็คงได้แต่ต้องรอครึ่งหน้าที่จับผีดิบกลับมา แล้วคืบเอาตัวเป็นๆ ขึ้นมาดูว่ามันเป็นตัวอะไรกันแน่”

ระหว่างที่ทั้งสองคนกำลังสนทนากัน ที่ด้านหน้าพลันมีเสียงแตรสัญญาณดังขึ้น เป็นสัญญาณบอกให้หน่วยครีบบัฉฉาถอนกำลังออกมาให้เร็วที่สุด

“ตายละวา” เมื่อซ็องรู่ยที่นึกสนุกติดตามหน่วยครีบบัฉฉามาด้วยเหลือบเห็นเงาร่างตะคุ่มอยู่ไม่ไกล ก็ร้องเหยี่ยๆ พลังพรั่พุดไม่หยุดว่าชวยแล้ว จากนั้นผิวทะเลเบื้องหน้าพลันปรากฏโลงศพไร้ฝาปิดสี่ตามะเมื่อมนับร้อยนับพันโลงกำลังลอยละล่องเรียงรายมาเป็นทิวแถว ทุกโลงคล้ายมีคนนอนอยู่ข้างใน แต่เพราะมีหมอกปกคลุมไว้ทำให้ไม่สะดวกตาเท่าเรือทำให้กว่าที่หน่วยครีบบัฉฉาจะทันได้สังเกตเห็น พวกมันก็เข้ามาใกล้มากแล้ว

นกสีดาตัวใหญ่บินเหียดผ่านผิวทะเล ก่อนจะไปหยุดลอยนิ่งอยู่กลางอากาศในท่ายที่สุด เห็นแล้วแปลกประหลาดไม่น้อย ซ็องรู่ยขยี้ตาตูดึงค่อยเห็นชัดว่าที่แท้มีเรือลำหนึ่งมาจอดนิ่งอยู่ท่ามกลางม่านหมอก เสากระโดงเรื่อนั้นสูงเสียดฟ้า มันนิ่งไม่ขยับไหวอยู่เช่นนั้นราวกับถูกสลักเสลาเอาไว้บนผืนสมุทร

หน่วยcriบมัจฉาถอยกลับไปทางครักษ์ซุดต่ำอย่างรวดเร็ว จั๋ววี่น-เฮ้อตะโกนลั่น “เตรียมเครื่องยิง!”

ยังไม่ทันจะขาดคำ อู่ชานเหล่ยก้อดรนนไม่ไหว ไม่ใส่ใจจะใช้เครื่องมือกลไกอันใดแล้ว พอสองมือคว้าวารีก็มปนาหมาได้ก็จุดชนวนแล้ว เหวี่ยงไปไกล จากนั้นก็เกิดเสียงระเบิดดังสนั่นหวั่นไหวขึ้นท่ามกลางโรงศพเหล่านั้น ซากศพจำนวนนับไม่ถ้วนพลันลอยกระเด็นแล้วร่วงหล่นลงทะเลไปในทันที

“มารดาฉันเถอะ” ซือคงรู่ยกกล่าวด้วยความตื่นตกใจ “ทำไมถึงยังยืนขึ้นมาได้อีกละเนี่ย”

มือสีดำสนิทข้างหนึ่งคว่ำเศษไม้กระดานเอาไว้ ตามมาด้วยสองขาแข็งทื่อที่ยกขึ้นจากน้ำ เพียงชั่วพริบตาเดียวผิบบที่ตกล้ำเหล่านั้นก็ขึ้นมา ยืนตัวตรงอยู่บนแผ่นไม้ บางอย่างในมือส่องประกายวูบวาบ เหล่านั้นคือกล่องไม้ฝืนนั่นเอง

ผู้อาวุโสผู้ซื่อที่มองดูอยู่แต่ไกลนั้นพลันกำหมัดแน่นจนเหงื่อแทบจะชุ่มฝ่ามือ สิ่งนี้คือหนามทิมแทงใจของเขา หากตำอู่ต้องพ่ายแพ้เพราะพวกมัน เช่นนั้นเขาก็ได้แต่ตายชดใช้ความผิด ทว่าถึงอย่างนั้นก็ไม่อาจเอาชีวิตคนหนุ่มหลายร้อยหลายพันคนกลับมาได้อยู่ดี เกรงว่าต่อไปสู่ปรโลกแล้วก็ยากจะสงบใจ

หนานหมอเหยียไม่ได้หาเรื่องทะเลาะกับเขาเหมือนอย่างทุกที แต่กลับกล่าว “วางใจเถอะ ไม่แพ้หรอก”

“หยุดมือ!” จั๋ววี่นเฮ้อคำรามใส่อู่ชานเหล่ แล้วหันกลับไปสั่ง “ใช้กล่องไม้ฝืน!”

อู่ชานเหล่ตกใจจนสะดุ้ง รีบปล่อยวารีกัมปนาทในมือทิ้งไปทันที ฝ่ายองครักษ์ซุดต่ำผลัดเอาทหารซุดใหม่มาแทนที่ หลังจากเปิดกลไกกล่องไม้ฝืนให้ทำงาน ลูกดอกส่องประกายเย็นเยียบจำนวนนับร้อยพลันถูกยิงออกมา ก่อนจะเสียบทะลุหน้าอกผิบบเหล่านั้นไป

ตัวนโป่ย่วนัวหน้า ผิบบพวกนี้ดูแล้วถึงตกล้ำก็ยังไม่รอด ยิ่งไปกว่านั้นตอนนี้ยังเข้ามาใกล้เกินไป ไม่อาจใช้วารีกัมปนาท ได้แต่ต้องใช้กระบี่